

és vele együtt hívó önmagamat is? Elpusztítok minden szakrumot és misztériumot, amely hordozza az ember megmenekülését?

Így torkollik ez a gondolat sor önvizsgálatba, aminek a során kell lenni megsemmisítésnek és kell lenni új vállalásnak. A személyes bűnbánat, a metanoia, gyakran valami elhagyása, otthagynya, önmagam számára megsemmisítése, mivel enélkül nincs mód az ellentétes, a jézusi érték vállalására.

Kell lenni bátorságnak, kell lenni irgalmasságnak, kell lenni azokhoz állásnak, akikkel senki sem törődik. Az új esztendőben csak akkor tudok vigadni, valaminek is örülni, ha jó ez az önvizsgálat és eredményes a tervezés.

1986

MLECSENKOV ANGEL

MIÉRT JÖTT KÖZÉNK JÉZUS? MIÉRT LETT AZ ISTEN EMBERRÉ?

A Betlehemben megszületett názáreti Jézus, eljött közénk, hogy a szeretet nagy igazságát élete példájával, kereszthalálával, és feltámadásával bizonyítsa nekünk. Egy mondatban megfogalmazva: SZERESSÜK EGYMÁST.

„Mi tudjuk, hogy a halálból átjutunk az életbe, mert szeretjük testvéreinket”. írja János apostol. A szeretet alapvetően a legfontosabb a Jézus tanítását követő ember számára. A Jézushoz tanítását követő ember számára nem lehet sohasem eleget gondolkodnia arról, hogy miért jött közénk Isten Fia emberként. A Jézushoz tartozó ember számára természetesnek kell lennie, hogy szeressük testvéreinket. De, nem kevésbé fontos, és szükséges a többi ember, az egész emberiség felé irányuló szeretet megélése sem. A Szerető Isten erre teremtette meg az embert. Ezért lett Jézus is ember. Olyanná lett, mint a többi ember, átélte az egész emberi létet, kisgyermek kortól az érettségtől, egészen a halálig.

Ha az ember igazán meg akarja érteni az Isten emberré lett tanítását, akkor az „ember” szónak nagy a jelentősége. Nagy a súlya, mert hiszen Jézust követőnek kell lenni ahhoz, hogy Jézus életének példáját követve „ember” szeretővé váljon. Komoly nehézséget okoz nekünk, keresztényeknek, hogy tudjuk úgy szeretni és becsülni az embereket, hogy tudatunkban mindig benne legyen: Isten előtt nagy érték az ember! Napjainkban, sokan úgy gondolják, és nagy csúcsteljesítménynek élik meg, ha szeretik azokat, akik őket is szeretik. Furcsa dolog, hogy sokszor csak kis körben érdekelnek embertársaink. Sokféle megkötöttségeink van velük szemben. Isten szeretetében mindenki belefér,

természetesen ennek így kell lenni nálunk is. „Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is. Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.” //Jn.13,33-35/ Tehát, érdeklődésünket nem korlátozhatjuk csak testvéreinkre, hanem szeretetünknek szét kell áradnia minden embertársunk felé. Sajnos sokan azt állítják magukról, hogy Jézust követik, de nem nyitják meg szívüket, nem nyilvánítják ki szeretetüket embertársaik felé. Jézus, a legodaadóbb szeretettel élt közöttünk egészen a kereszthalálig. Hogyan viselkedünk mi embertársainkkal szemben? Hányszor helytelen a magatartásunk az embertársainkkal szemben? Miért nem értjük meg egymás gyengeségeit, fogyatkozásait? Mennyire vagyunk közömbösek a bajba jutott embertársainkkal szemben? Látókörünknek ki kell tágulnia ebben az irányban, mert e nélkül elképzelhetetlen, hogy valamiképpen is részt vehetünk Jézus reánk bízott munkájában. Hogyan tud valaki egyetlen embert is JÉZUS ÚTJÁRA segíteni, ha egyetemlegesen nem szereti az embereket? Ha, ez az alapbajunk megszűnne és végre az egyetemes emberszeretet élne bennünk, akkor nem önmagunkat állítanánk példaképnek.

Akkor, az emberekkel szemben lévő nehézségeink lassan – lassan eltűnének. Jézus, aki igaz szerető emberként jött közénk elvárja tőlünk is, hogy igaz, szerető emberként képviseljük az ügyét. Bárcsak minél több embertársunkban megvalósulna az a tény, hogy bennünk, rajtunk keresztül ráismernek Jézusra!

2018 karácsonyán

SKUTOVITS HAJNALKA

ÉN ADVENTEM, TE ADVENTED...MI ADVENTÜNK – 2018.

Szeretettel köszöntök mindenkit áldott, szép ünnepünk apropóján! Dunaföldvárról betelepültként immár több mint 17 éve gyarapítom Nőtincs lakosságát. Szerettem ezt a falut, a békességét, az élhetőségét és az embereket, akik közösségeket formálnak benne. Érzem, hogy templomunkban is észrevétlenül közösséggé formálódunk. Szerettem a mi kis meghitt templomunkat. A templom csúcsán hívogató keresztet, mely már messziről int felém, ahogy a tékozló fiú elé futó apa, úgy int felém a keresztről Jézus, karjait ölelésre tárva, mintha azt mondaná: Gyertek Atyám áldottai. S úgy tekintek a miséken társaimra, mint akik mind megéreztek ezt a hívást.